

УДК 947.6 "1648-1651" "364"

Казацка-сялянская вайна 1648–1651 гадоў на Беларусі: некаторыя вынікі даследавання

С. А. ЧАРОПКА

Доўгі час тэматыка, звязаная з падзеямі на Беларусі ў сярэдзіне XVII ст., застава па-за ўвагай айчынных і замежных гісторыкаў, што было звязана з шэрагам аб'ектывных суб'ектывных прычын. У беларускай савецкай гістарыяграфіі трывала замацавана меркаванне аб выключна антыфеадальным характары вайны 1648–1651 гг. Айчыны гісторыкі савецкага перыяду часта разглядалі сацыяльныя і палітычныя працэсы абазначаны перыяд праз прызму класовай барацьбы і спрадвечнага імкнення беларускага народа да інтэграцыі з рускім народам у адзіную дзяржаву, пакідаючы пры гэтым іншыя фактары па-за ўвагай [1–5]. Беларускія і замежныя гісторыкі XIX–XX ст. нярэдка вылучалі падзей на Беларусі сярэдзіны XVII ст. з агульнага ракурсу барацьбы ўкраінскага народа, такім чынам, вайна 1648–1651 гг. проста “гублялася” ў цені больш маштабных падзей на Украіне [6–15]. З пункту гледжання сучаснай гістарычнай навукі зусім не падыходы і высновы ранейшай гістарыяграфіі вытрымалі праверку часам, таму гісторыкі засяроджваліся выключна на асобных фрагментах сацыяльнай барацьбы, закранаючы пры гэтым іншых, якія перашкаджалі цэласнай канцэпцыі класовай барацьбы. Разам з тым, нягледзячы на пэўныя недахопы, менавіта беларускім гісторыкам савецкага перыяду належыць першынства ў грунтоўнай распрацоўцы праблематыкі сацыяльнай барацьбы ў XVII ст.

У 90-х гг. XX ст., з набыццём незалежнасці Рэспублікі Беларусь, у айчынай гістарыяграфіі адбыўся адыход ад панавалішняй звыш 70 гадоў марксісцка-ленінскай метадалогіі, што выклікала пэўныя цяжкасці пры правядзенні навуковых даследаванняў. Працэсы дэідэалагізацыі прывялі да плюралізму думак, у выніку чаго з'явіліся новыя падыходы да праблемы. Вайна 1648–1651 гг. стала ўяўляцца выключна як антыфеадальная з'ява, а ў пэўных даследаваннях і як антыдзяржаўны мяцеж [16]. Апошні падыход да даследуемай праблематыкі, на наш погляд, зусім не пазбаўлены праблем ідэалагічнага характару. Закаммерны пераход сучаснай гістарычнай навукі на новы ўзровень робіць неабходным звярнуць пільную ўвагу на некаторыя вельмі важныя для далейшага развіцця беларускага народа фрагменты мінуўшчыны.

Маштабнасць падзей Казацка-сялянскай вайны, яе значэнне для далейшага развіцця беларускага народа робіць даследаванне вайны і асобных яе фрагментаў дастаткова актуальным. Новы час дае магчымасць выкарыстаць раней малаўжываныя крыніцы, перагледзець звесткі ўжо даследаваных дакументаў, прыцягнуць новыя навуковыя даследаванні і на аснове комплексу крыніц па-новаму паглядзець на падзеі вайны [17–19]. Навуковая актуальнасць праблемы абумоўлена адсутнасцю работ, у якіх Казацка-сялянская вайна выступае ў якасці самастойнага аб'екта даследавання як у айчынай, так і ў замежнай гістарыяграфіі.

Казацка-сялянская вайна 1648–1651 гг. уяўляе сабой самыя ярскія прыклады антыфеадальнай барацьбы на беларускіх землях. Вайна ахапіла значныя тэрыторыі, прыцягнула да ўдзелу велізарныя масы насельніцтва, якія рэпрэзентавалі розныя яго сацыяльныя групы і мелі розныя мэты. Казацка-сялянская вайна 1648–1651 гг. стала ўвасабленнем глыбокага цывілізацыйнага крызісу, велізарнай нацыянальнай катастрофы, якая адбылася ў беларускаму грамадстве ў XVII ст. Менавіта гэтая вайна распачала ў беларускай гісторыі перыяд, які ў украінскай гістарыяграфіі атрымаў слушную назву “Руіна”, а ў польскай гістарыяграфіі літаратуры – “Патоп”. Нягледзячы на тое, што сэнс гэтых тэрмінаў ва ўкраінскай і польскай

літаратуры не зусім тоесны, тым не менш, для беларускіх зямель ВКЛ, ён фактычна аднолькавы, таму што Беларусь перажыла ў сярэдзіне XVII ст. і ўварванне блізкіх замежных армій і, як наступства, сур'ёзна пацярпела ад вайны 1648–1651 гг. і наступнай вайны 1654–1667 гг.

Казацка-сялянская вайна з'яўляецца вынікам перапляцення сацыяльных супярэчнасцей, выражаных у форме рэлігійнай барацьбы. У першай палове XVII ст. у беларускім грамадстве праходзілі складаныя этнічныя працэсы, у выніку якіх саслоўная дыферэнцыяцыя грамадства была ўмацавана этнарэлігійным фактарам. Адбылася палітызацыя рэлігійнага канфлікту, ён стаў успрымацца як міжнацыянальны канфлікт паміж “рускім” і польскім народамі, што ва ўмовах саслоўнай дыферэнцыяцыі набыло рысы канфлікту “рускага” народа з дзяржавай, улада ў якой знаходзілася ў руках “палякаў” [31, с. 33].

Напярэдадні Казацка-сялянскай вайны на беларускіх землях ВКЛ аформіліся два супрацьлеглыя лагеры. Першы лагер прадстаўляла беларускае сялянства, у асяродку якога былі моцныя пратэстныя настроі ў сувязі са збыдненнем і ўзмацненнем эксплуатацыі. Да гэтага ж лагера належалі частка мяшчанства і беларускай шляхты, аб'яднаныя разам з сялянствам праваслаўным духавенствам ідэяй барацьбы супраць “чужых” феодалаў за веру і права на свабоднае вызнанне сваёй – “рускай” – рэлігіі. Другі лагер, які канчаткова аформіўся ўжо падчас вайны, рэпрэзентавалі прадстаўнікі беларускай магнатэрыі, каталіцкай, кальвінісцкай, а таксама значнай часткі праваслаўнай шляхты, аб'яднаныя ідэяй барацьбы супраць уварвання ўкраінскіх казакоў і мясцовых паўстанцаў, за аднаўленне раней існуючага ладу. Да гэтага ж лагера адносілася беларускае мяшчанства і сялянства уніяцкага перавызнання, а таксама яўрэйскае насельніцтва, якія падвяргаліся жорсткаму пераследу з боку паўстанцаў [31, с. 34].

Складаная знешнепалітычная сітуацыя, у якой аказалася Рэч Паспалітая ў 1648 г. стварыла спрыяльную кан'юнктуру для актывізацыі апазіцыйных каралеўскаму ўраду сіл. Узмацненне феадальнай эксплуатацыі ў першай палове XVII ст. у сукупнасці з удзіскам свабоды веравызнання, у спалучэнні з разгарнуўшайся на Украіне Вызваленчай вайной, абвастрыла сацыяльную барацьбу на Беларусі. Уваход казацкіх атрадаў летам 1648 г. на тэрыторыю ВКЛ фактычна пачаў вайну Запарожскага Войска з ВКЛ 1648–1651 гг. [32, с. 33]. Дзеянні казацкіх падраздзяленняў спрыялі разгортванню сялянскага антыфеадальнага руху і пачатку серыі гарадскіх паўстанняў, у выніку якіх функцыянаванне дзяржаўных органаў улады на тэрыторыі Рэчыцкага, Мазырскага і Пінскага павеятаў была паралізавана. На гэтых тэрыторыях летам 1648 г. пачала афармляцца новая сістэма кіравання па казацкаму тыпу, аднак контр наступленне сіл шляхецкага лагера зімой 1649 г. не дало магчымасці развіцця абазначанаму працэсу [33, с. 33]. Актыўнасць барацьбы паўстанцаў лагера ў перыяд з восені 1649 да зімы 1651 гг. рэзка знізілася, аднак пачатак вайны ВКЛ з Запарожскім войскам увесну 1651 г. прывёў да актывізацыі дзеянняў паўстанцаў.

Храналагічныя рамкі Казацка-сялянскай вайны складаюць перыяд з чэрвеня 1648 па ліпень 1651 гг., што вызначана самім ходам вайны на Беларусі. З'яўленне казацкіх атрадаў на беларускіх землях і звязаныя з гэтым сялянска-мяшчанскія паўстанні дакументальна фіксаваны летам 1648 г., такім чынам, ніжняя храналагічная мяжа даследавання звязана менавіта з гэтай датай [17, с. 33]. Прыведзенае меркаванне прынята ў айчыннай і замежнай літаратуры і прычанняў не выклікае. Пospехі войска ВКЛ пад кіраўніцтвам Я. Радзівіла летам 1651 г. і падпісанне Белацаркоўскага дагавора ў верасні гэтага ж года з'яўлялі да прыпынення баявых дзеянняў на Украіне і згортвання паўстанцаў руху на тэрыторыі беларускіх павеятаў ВКЛ восенню 1651 г. Нягледзячы на аднаўленне Вызваленчай вайны ўкраінскага народа ў 1652–1654 гг., на беларускіх землях ВКЛ паўстанцкі рух не атрымаў распаўсюджвання да 1654 г, калі пачынаецца вайна Расіі з РП. Менавіта таму, у якасці верхняй храналагічнай мяжы неабходна лічыць восень 1651 г.

У ходзе Казацка-сялянскай вайны мэтазгодна выдзеліць тры асноўныя перыяды. На першым перыядзе з чэрвеня 1648 па студзень 1649 гг. праходзіла распаўсюджванне казацкіх атрадаў на Беларусі і, адпаведна, сялянскага руху і мяшчанскіх паўстанняў. У другі перыяд

са студзеня да жніўня 1649 г. адбыўся карэнны пералом у ходзе вайны, шляхецкі лад перайшоў на контрнаступленне, у выніку якога казаці былі выцеснены з заходніх цэнтральнабеларускіх паведаў ВКЛ. З мая па жнівень 1651 г. праходзіў трэці перыяд вайны, звязаны са спробамі казацкіх атрадаў рэаніміраваць сацыяльную барацьбу на Беларусі.

Ход Казацка-сялянскай вайны на Беларусі ў значнай меры залежаў ад знешніх фактараў. У прыватнасці прасочваецца цесная залежнасць дынамікі сацыяльнай барацьбы на Беларусі ад падзей, якія праходзілі на тэрыторыі суседняй Украіны. З падыходам асноўнага сілавага казацкага войска Хмяльніцкага напрыканцы мая 1648 г. да Беларускай Царквы і з'яўленнем казак у Рэчыцкім і Мазырскіх паведах спрыяла разгортванню летам 1648 г. сялянскіх і мяшчанскіх паўстанняў у паўднёва-ўсходняй Беларусі, што паклала пачатак Казацка-сялянскай вайне. У верасні 1648 г. войска запарожскага гетмана падыйшло да Пільжыцаў, што прывяло да значнага пашырэння зоны дзеяння казак-сялянскіх атрадаў на Беларусі за кошт іх паралельнага прасоўвання ў Пінскі і Берасцейскія паветы. Актыўнае кіраванне казакімі сіламі на Украіне вясной 1649 г. і паход Б. Хмяльніцкага на Збараж у чэрвені 1649 г. адбіліся абвастрэннем сацыяльнай барацьбы на Беларусі.

Разам з тым, падзеі на Беларусі таксама аказвалі істотны ўплыў на ход Вызваленчай вайны ўкраінскага народа. Паспехі войска ВКЛ у студзені – лютым 1649 г. паставілі казакі перад пагрозай ўдара з тылу шляхецкімі фарміраваннямі. Гэта прымусіла казакі кіраўніцтва падзяляць свае сілы і аслабляць сваё войска на асноўным накірунку баявых дзеянняў. У прыватнасці, гэта праявілася ў высылцы загона І. Галоты на Беларусь у чэрвені 1649 г. і адпраўцы войска М. Крыжэўскага пад Лоеў у вельмі адказны для Хмяльніцкага момант – падчас аблогі Збаражу.

Значны ўплыў на ход Казацка-сялянскай вайны аказала Расійская дзяржава. У ходзе вайны адбылася эвалюцыя стаўлення расійскага ўрада да ўнутранай вайны ў РП і эвалюцыя стаўлення Расійскай дзяржавы да казакскага руху на Украіне і Беларусі ад нейтральнага да збліжэння з казацкім кіраўніцтвам. У 1651 г. Расія пераходзіць да адкрытага падтрымкі казакоў, што адлюстравалася ў прадстаўленні казакам калідору для праходу на тэрыторыі з мэтай удару па ўнутраным раёнам ВКЛ. Не прымаючы удзелу ў баявых дзеяннях, яна тым не менш сваёй палітыкай у адносінах да ВКЛ як часткі РП з'яўляецца спрыяльнай ўмовы для дзеянняў казакоў, распаўсюджання сялянскага паўстання і пачатку Казацка-сялянскай вайны на Беларусі.

У Казацка-сялянскай вайне прынялі ўдзел прадстаўнікі розных сацыяльных груп, мелі розныя мэты і інтарэсы. Для сялянска-мяшчанскіх мас вайна мела характар антыфеадалнай барацьбы, для праваслаўнай шляхты, якая далучылася да паўстанцаў, вайна насіла рысы грамадзянскай вайны.

Казацка-сялянская вайна прывяла да сур'ёзных разбурэнняў на Беларусі, праходзіўшы выглядзе трох хваляў, якія храналагічна супадаюць з перыядамі вайны. Баявыя дзеянні прывялі да значнага скарачэння насельніцтва на Беларусі, асабліва ў паўднёва-ўсходніх рэгіёнах і да заняпаду гаспадарчага жыцця. Дзеянні казакоў на Украіне і сумесныя іх дзеянні з паўстанцамі на Беларусі, у сукупнасці з барацьбой на соймах праваслаўнай шляхты прымусілі каралеўскі ўрад пайсці на пэўныя саступкі ў рэлігійнай сферы. Было прынята права праваслаўнага насельніцтва на свабоднае вызнанне сваёй канфесіі і права праваслаўнай шляхты на роўныя з католікамі правы на дзяржаўныя пасады. Але ў найбольш прынцыповым пытанні аб ліквідацыі уніі каралеўскі ўрад застаўся непакінутым і на саступкі не пайшоў. Гэтыя палітычныя саступкі, выражаныя ў рэлігійным ракурсе, ніяк не паўплывалі на змену ў грамадскім ладзе на Беларусі [34, с. 33]. У знешнепалітычным плане непасрэдным вынікам Казацка-сялянскай вайны на Беларусі з'яўляецца аслабленне пазіцый РП і зацягнуўшаяся спрэчка з Расійскай дзяржавай аб праве на спадчыну Старажытнай Русі і падрыхтаваду глебу для далейшай агрэсіі Расіі на беларускія землі ВКЛ у 1654–1667 гг.

Abstract. Some results of investigation of Cossack-peasant war of 1648-1651 in Belarus are presented in the paper.

Літаратура

1. Абецедарский, Л. С. Белоруссия и Россия. Очерки русско-белорусских связей второй половины XVI–XVII в. / Л. С. Абецедарский. – Мн. : “Вышэйш. школа”, 1978. – 256 с.
2. Игнатенко, А. П. Борьба белорусского народа за воссоединение с Россией. (Вторая половина XVII – XVIII в.) / А. П. Игнатенко. – Мн. : Изд-во БГУ, 1974. – 192 с.
3. Лочмель, И. Ф. Очерк истории борьбы белорусского народа против польских панов / И. Ф. Лочмель. – М. : Воениздат, 1940. – 164 с.
4. Шуляковский, Х. Г. Из истории борьбы белорусского народа с польским панством в XVII веке / Х. Г. Шуляковский // Уч. записки Ленинград. гос. ун-та. – 1940. – Т. 67. – С. 94–116.
5. Шчарбакоў, В. К. Класавая барацьба і гістарычная навука на Беларусі / В. К. Шчарбакоў. – Мн. : Выд-ва Бел. Акад. навук, 1934. – 105 с.
6. Артюшевский, О. П. Совместная антикрепостническая борьба трудящихся масс России, Украины и Белоруссии: вторая половина XVI – 60-е годы XVII ст. / О. П. Артюшевский – К. : “Вища школа”, 1987. – 154 с.
7. Бярнацкі, В. Паўстаньне Хмяльніцкага: Васныя дзеньні ў Літве ў 1648–1649 гг. / В. Бярнацкі // ARCHE = Пачатак. – 2008. – №3. – С. 45–222.
8. Голобуцкий, В. А. Россия и освободительная война украинского народа 1648–1654 гг. / В. А. Голобуцкий. – М. : Госполитиздат УССР, 1954. – 100 с.
9. Грушевський, М. Історія України-Русі / М. Грушевський. Т. VIII. Розділ XIII // <http://www.litopys.org.ua>
10. Костомаров, Н. И. Материалы и исследования. Богдан Хмельницкий / Н. И. Костомаров. – М. : “Чарли”, 1994. – 768 с.
11. Похилевич, Д. Л. Белорусское казачество / Д. Л. Похилевич // Наукові записки Львівського державного ун-та ім. Ів. Франка. – Т. XLIII. – Вип. 6. – 1957. – С. 145–172.
12. Kotłubaj, E. Życie Janusza Radziwiłła / E. Kotłubaj. – Wilno–Witebsk, 1859. – 460 s.
13. Lipiński, W. Stanisław Michał Krzyczewski. Z dziejów walki szlachty ukraińskiej w szeregach powstańców pod wodzą Bohdana Chmelnickiego / W. Lipiński. – Kraków, 1912. – VIII. 375 s.
14. Lietuvos valstybė XII–XVIII a.: Str. rinkinys / Lietuvos istorijos institutas; Red. kol. Z Kiaupa. – Vilnius : Liet. istorijos inst., 1997. – 580 p.
15. Morzy, J. Kryzys demograficzny na Litwie i Białorusi w 2 połowie XVII wieku / J. Morzy – Poznań, 1965. – 405 s.
16. Чаропка, В. Уладары Вялікага княства / В. Чаропка. – Мн. : Полымя, 1996. – 638 с.
17. Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные Археологическою комиссиею (АЮЗР). – СПб. : в тип. П. А. Кулиша, 1861. – Т. 3. – 604. 134, 22 с.
18. Гакоген, С. Послание/ С. Гакоген // Еврейские хроники XVII столетия: (Эпоха Хмельничины). – М. ; Иерусалим : Гешарим, 1997. – 287 с. – С. 183–191.
19. Дневник Богуслава Машкевича. 1643–1649 // Мемуары, относящиеся к истории Южной Руси. Вып. II. (первая половина XVII ст.). Под ред. В. Антоновича. – К. : Тип. Г. Т. Корчак-Новицкого, 1896. – С. 406–438.
20. Львоўская навуковая бібліятэка Нацыянальнай акадэміі навук Украіны ім. Стэфаніка (ЛНБ). – Ф. Асалінскіх – Спр. 225/II. – Арк. 137 аб.
21. Манифест ксендзов францисканцев пинских // О бунте города Пинска и усмирении онаго. – М. : В Университетской тип., 1847. – С. 37–38.
22. Нацыянальны гістарычны архіў Беларусі (НГАБ). – Ф. 694. – Воп. 4. – Спр. 9. Арк. 55–55 аб.
23. Нацыянальны гістарычны архіў Беларусі ў Гродне (НГАБ у Гродне). – Ф. 1663. Воп. 1. – Спр. 411. – Арк. 68–69.
24. Протокол Пинского гродского суда освидетельствования и представления часте

гела кс. Доминика Холевского проповедника// О бунте города Пинска и усмирении онаго. М.: В Университетской тип., 1847. – С.35–36.

25. Расійскі дзяржаўны архіў старажытных актаў (РДАСА). – Ф. 79. 1651. – Воп. 1. Спр. 16. – Ч. 1. – Арк. 100.

26. Щоденнік невядомага автора з войска князя Радзівіла про хід боїв на Полісся (1649. 30 – лютого 10)// Сіверянський літопис. – 1999. – №2. – С. 17–20.

27. Kochowski, W. [H.] Annalium Poloniae. Climacter tertius. Ad punctum abdicationis Joannis Casimiri Rex per Regnum Poloniae gesnas / W. [H.] Kochowski. – Cracoviae: Ex officina Georgii et Nicolae Schedel, 1698. – /6/ f., 343 p.

28. Pamiętniki Albrychta Stanisława X. Radziwiłła kanclerza W. Litowskiego Wydane z rękopismu przez Edwarda Raczyńskiego. T. 2. – Poznań: U braci Scherków, 1889. – 490 s.

29. Pastorius, J. Bellum Scithico-Cosacicu seu de conjuratione Tartarorum cosacorum et plebs Russicae contra Regnum Poloniae ab Invictissimo Poloniae et Sveciae Rege Joanne Casimiro profligata Narratio Plenioris Historiae operi praemissa / J. Pastorius. – Dantisci /Gdańsk/: sumptibus Georgij Försteri, 1652. – 296 p.

30. Rudawski, W. J. Historia Polski od śmierci Władysława IV az do pokoju Oliwskiego czyli dzieje panowania Jana Kazimierza od 1648 do 1660 r. / W. J. Rudawski. – Petersburg: Mohilew: Wolff, 1855. – Т.1 – 188 s.

31. Чаропка, С. А. Вывучэнне Казацка-сялянскай вайны 1648–1651 гадоў на Беларусі / С. А. Чаропка // Гісторыя: праблемы выкладання. – 2005. – №1. – С. 32–35.

32. Чаропка, С. А. Казацка-сялянская вайна на Палессі ўлетку 1648 года / С. А. Чаропка // Извест. Гом. гос. ун-та им. Ф. Скорины. – 2005. – № 2 (29). – С. 138–141.

33. Чаропка, С. А. Спробы афармлення казацкіх палкоў на Беларусі ў сярэдзіне XVII ст. / С. А. Чаропка // Изв. Гом. гос. ун-та им. Ф. Скорины. – 2008. – №4(49). – С. 59–63.

34. Чаропка, С. А. Наступствы Казацка-сялянскай вайны 1648–1651 гг. для Беларусі (дэмаграфічны і гаспадарчы аспекты) / С. А. Чаропка // Извест. Гом. гос. ун-та им. Ф. Скорины. – 2008. – №4(49). – С.17–25.

Гомельскі дзяржаўны
універсітэт імя Ф. Скарыны

Поступило 16.06.0

Изве
жени

УДК

град
перы
XVII
увогу
днёс
эпоха
была

Рэчы
стала
Асвет
цэалс
палітэ
важна

казвал
Рэюме
жусёд
жэйбол
энтра
жаабхо

XVIII
жаном
арганіз
сераўт
аспада
яўлял

жк сачь
жэорыя
жтады
жпадруч
жыкары
жградыш
жпамкнен

жпрацэс
ждмяняе
жмадэрні
жпрыстас

А